

CHƯƠNG 07

Truyện Thuật Hải Hùng

B

ây giờ chàng mới hiểu ra sự phụ nghiêm khắc với mình như thế nguyên là đã có kế hoạch từ trước.

Lão nhân chợt hỏi:

- Người luyện thủy tính ở Hàn Thủy Giang được mấy mùa đông?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Ngay năm đầu tiên khi chưa được ân sư thu nhận, văn bối đã học suốt một mùa đông trong sông tuyết, sau này đến năm nào đến mùa đông cũng luyện thêm.

Bạch phát lão nhân gật đầu nói:

- Sư phụ người đã bố trí chu toàn, lão phu hy vọng người vượt qua được cửa ải cuối cùng này.

Tới đó chợt lão cười tao một tràng rồi đột ngột ngừng bật.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiên bối sao thế?

Lão nhân đáp:

- Oa nhi, Hàn Kiếm Môn chúng ta qua ba đời chỉ có người là vượt qua được Sinh Tử Quan, lão phu không mừng sao được?

Hàn Tùng Linh kinh ngạc hỏi:

- Lão tiên bối, Hàn Kiếm Môn đã qua ba đời, thế mà chỉ còn lại hai chúng ta thôi sao? Hơn nữa văn bối thấy khí sắc tiên bối...

Lão nhận ngắt lời:

- Oa nhi, trong Hàn Kiếm Môn chúng ta đều là những hán tử chân chính, không ai mềm yếu theo kiểu nữ nhân. Bây giờ hãy đi lấy Thiên Niên Chu Quả rồi tới đây!

Hàn Tùng Linh “ạ” một tiếng rồi hướng lên không gọi:

- Tuyết Nhi!

Con chim anh vũ đậu xuống vai chàng. Hàn Tùng Linh chấp tay nói:

- Lão nhân gia, văn bối đi đây!

Lão nhân gật đầu.

Hàn Tùng Linh cùng Tuyết Nhi men theo vách đá, chừng nửa canh giờ sau thì quay lại với một chiếc hộp nhỏ trong tay.

Lão nhân mắt chột ánh lên hỏi:

- Đắc thủ rồi chứ?

- Vâng!

- Lão phu mừng cho ngươi. Nên biết Thiên Niên Chu Quả này không chữa trị được bách bệnh mà đối với người luyện võ còn giúp làm tăng công lực rất nhiều lần. Có thể ăn nguyên trái hoặc vắt lấy nước uống đều được. Chiếc hộp được làm bằng một chất liệu đặc biệt, có thể giữ cho chu quả nguyên phẩm chất trong sáu tháng.

Hàn Tùng Linh nhìn sắc mặt tái nhợt của lão nhân, kinh hãi nói:

- Tiền bối! Văn bối thấy thần sắc của lão nhân gia rất đáng lo ngại. Nếu cần dùng Thiên Niên Chu Quả...

Lão nhân xua tay nói:

- Thôi, đừng mất thời gian vô ích nữa.

Chột hỏi:

- Ngươi tên gì?

- Văn bối là Hàn Tùng Linh.

Lão nhân gật đầu:

- Cái tên rất hay. Sau khi ra khỏi Lãnh Đàm Cốc, ngươi dự định làm gì?

Hàn Tùng Linh trả lời ngay:

- Thu hồi tất cả những gì thuộc về chúng ta.

Lão nhân hỏi tiếp:

- Ngươi biết những gì cần thu hồi chứ?

Trong mắt Hàn Tùng Linh chột hiện sát cơ. Chàng gật đầu đáp:

- Chúng đã chỉ đường giúp vãn bối rồi!
- Chúng là ai?
- Tân chủ nhân của Tam Phật Đài.

Bạch phát lão nhân “à” một tiếng nói:

- Thì ra là thế! Sư tổ ngươi đã tính liệu không sai! Quả nhiên Tam Phật Đài đã thay đổi chủ nhân rồi... Hài tử! Ngươi đã chính xác. Khi nào gặp được chúng, ngươi sẽ hiểu vì sao Hàn Kiếm Môn phải lập nên Sinh Tử Quan tàn khốc này, bởi nếu không như thế thì không thể tạo thành được một người như ngươi, Hàn Kiếm Môn mà không trả được cừu hận thì cũng coi như không tồn tại môn phái này nữa. Mà chỉ e hậu quả còn nghiêm trọng hơn rất nhiều, đó là không ai cứu được võ lâm thoát khỏi họa kiếp. Hãy xác định trước rằng con đường trước mắt ngươi đầy chướng ngại và máu! Nhưng sư thúc đoán chắc ngươi sẽ thành công!

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Sư thúc sẽ chỉ bảo cho đệ tử đi như thế nào, đúng không?

Bạch phát lão nhân đáp:

- Hài tử! Chẳng cần như thế! Sư thúc biết ngươi sẽ làm được mà! Hàn Kiếm Môn chúng ta đều là những hán tử chân chính. Đừng thỉnh cầu bất cứ ai cả! Bây giờ sư thúc chỉ cho ngươi việc cuối cùng phải làm. Từ đây bơi sang phía bờ hồ đối diện, cách mặt nước năm tấc có một nốt nhỏ màu lục lốm vào, to bằng ngón tay cái giữa vách đá. Hãy ấn vào đó, động khẩu sẽ mở ra. Thạch động không lớn, ngươi sẽ dễ dàng tìm thấy hai bình dược và một pho kiếm phổ. Bình màu xanh có bảy viên hoàn dược, mỗi ngày uống một viên là không thấy đói, sau bảy ngày sẽ luyện thành kiếm pháp, nhờ thần dược và hai lần vượt qua Lãnh Đàm, công lực của ngươi sẽ tăng lên không ít. Hài tử! Tâm nguyện của ba đời Hàn Kiếm Môn chúng ta và món nợ của Hàn gia đều dồn hết lên vai ngươi đấy! Bây giờ hãy đi đi!

Hàn Tùng Linh vỗ vào con chim anh vũ nói:

- Hãy ở đây chờ ta!

Tuyết Nhi rất hiểu ý chàng, đến đậu vào vai bạch phát lão nhân.

Chàng nói thêm một câu:

- Sư thúc! Đệ tử xin khẩn cầu lão nhân gia một điều...
- Điều gì?

- Lão nhân gia thần sắc không được tốt. Xin hãy dùng Thiên Niên Chu Quả, chờ đệ tử trở lại. Hàn Kiếm Môn không thể còn lại một người duy nhất!

Lão nhân gật đầu nói:

- Cái đó ta sẽ tính liệu. Người cứ đi đi!

Hàn Tùng Linh ôm quyền từ biệt rồi quay người bước xuống Lãnh Đàm.

Lão nhân mắt ứa lệ nhìn theo, thở dài nói:

- Hài tử này thật chí tình chí nghĩa!

Lão vỗ vào con chim anh vũ, trầm giọng nói:

- Tuyệt Nhi! Chưởng cuối cùng ta đã lưu lại hai thành công lực, tuy vậy Hàn Tùng Linh sau này nhất định sẽ thành công. Nhưng dù sao lão phu cũng đã trái lời sư phụ nên định tự xử thôi! Hãy ở đây chờ chủ nhân người!

Cho đến khi Hàn Tùng Linh đã vào được trong thạch động phía bên kia, lão mới xua con Tuyệt Nhi ra ngoài, để chiếc hộp đựng Thiên Niên Chu Quả lên thạch đôn đầu tiên, ngồi dựa lưng vào vách đá, tự chấn vỡ tâm mạch mình mà chết.

Bạch phát lão nhân chết một cách bình lặng, môi thấp thoáng nụ cười, dường như nhìn thấy trước Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm với hai tua màu hồng trong tay Hàn Tùng Linh tung hoành thiên hạ, chém tươi đầu ba tên chủ nhân trong Tam Phạt Đài, Hàn Kiếm Môn sẽ trở nên hưng thịnh, không còn quy định khắc nghiệt mà hai mươi năm qua lão đã chịu quá nhiều đau khổ để thực hiện nó nữa...

- o O o -

Bảy ngày sau, Hàn Tùng Linh vượt qua Lãnh Đàm, vừa lên tới bờ thì con Tuyệt Nhi sà xuống nói:

- Tiểu Linh, lão nhân gia chết rồi!

Hàn Tùng Linh ngỡ ngác hỏi:

- Chết rồi? Vì sao chết?

Tuyệt Nhi đáp:

- Vào động thì biết!

Cửa động đóng chặt, tuyết lại phủ dày như trước. Hàn Tùng Linh đánh bay lớp tuyết bên ngoài rồi làm theo sư thúc hôm trước ấn vào nút tự động mở cửa ra, mới nhìn vào đã thấy bạch phát lão nhân ngồi dựa lưng vào vách động, nét mặt vô cùng bình thản, môi thoảng nụ cười, chỉ có da trắng nhợt như màu tuyết dưới nền động, máu từ thất khiếu chảy ra đã đông lại biến thành màu tím đen.

Hàn Tùng Linh hiểu ra nguyên nhân quỳ xuống lầm bầm:

-Sư thúc! Đệ tử vô cùng cảm kích lão nhân gia đã lưu lại mạng, bây giờ mới luyện thành tuyệt học, nhưng lẽ ra sư thúc không nên làm như thế!

Lòng đau đớn đến tê tái, chàng mai táng sư thúc ngay trong thạch động, rồi cất hộp Thiên Niên Chu Quả vào người, cùng Tuyết Nhi trở lại đường cũ.

Suốt thời gian đó, tuyết rơi không ngừng, phủ lên mặt đất một màu trắng xóa.

Hàn Tùng Linh tiến thẳng vào Âm Mộng Cốc, dáng bộ rất quả quyết.

Một tay cầm kiếm, tay kia thỉnh thoảng vỗ vào con Tuyết Nhi đậu trên lưng, Hàn Tùng Linh vừa tới thông đạo, chợt thấy một nhân ảnh màu hồng án ngữ cuối lối đi dốc và hẹp, không biết người đó vừa xuất hiện hay đã phục sẵn từ lâu?

Cô ta lên tiếng trước:

- Hàn công tử! Cuối cùng tiểu nữ cũng chờ được...

Giọng nói trong trẻo, nét tươi cười trên khuôn mặt kiều diễm của cô ta cũng làm giảm đi rất nhiều quan niệm đáng sợ về Âm Mộng Cốc.

Hàn Tùng Linh dừng lại, chưa kịp trả lời thì hồng y thiếu nữ tỏ ra kinh ngạc nói:

- Ui chao, công tử ăn mặc phong phanh thế này, y phục lại ướt đẫm, chỉ e chết cống mất!

Giọng cô ta đầy quan hoài không có vẻ gì giả tạo.

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Úc Liên cô nương, tại hạ không sao đâu.

Rồi hỏi thêm một câu:

- Cô nương vừa nói tới đây để chờ tại hạ?

Thiếu nữ thoảng đỏ mặt, gật nhẹ đầu đáp:

- Vâng!

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ đó là ý định của Công Chúa?

Mặt thiếu nữ càng đỏ hơn, giọng thấp xuống:

- Không... gia Công Chúa không biết tiểu nữ tới đây...

Hàn Tùng Linh chợt hỏi:

- Úc Liên cô nương, chúng ta đã xa nhau mấy hôm rồi?

Ngồi trong thạch động mãi mê luyện công, quả thật chàng không biết mình ở đó bao lâu.

Thiếu nữ gật đầu đáp:

- Đã sáu ngày rồi.

Hàn Tùng Linh tại hạ được sống mà trở lại đây, trước hết là nhờ đại ân tặng được của Công Chúa.

Úc Liên lắc đầu nói:

- Công tử mới gặp gia Công Chúa có một lần nên chưa biết hết đầu... Tuy nhiên công tử sẽ hiểu ra, Công Chúa không phải là người làm ân để rồi mong người ta báo đáp.

Hàn Tùng Linh lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ được làm bằng thanh thạch rất công phu đưa ra trước Úc Liên trịnh trọng nói:

- Dù cô nương không nói thì tại hạ cũng biết Công Chúa không muốn ai trả ơn mình. Nhưng bảy ngày trước việc sinh tử của tại hạ chưa biết ra sao, việc phúc đáp đại ân tặng thần dược không dám đoán định là có thực hiện được không... Xin cô nương đưa giúp vật này dâng lên Công Chúa.

Úc Liên lùi lại hai bước, lắc đầu nói:

- Xin công tử chớ hiểu lầm. Hãy cất vật này lại đi, tiểu nữ quyết không nhận đâu!

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi:

- Vậy cô nương tới đây chờ tại hạ làm gì?

Úc Liên nhìn chàng một lúc, thái độ tỏ ra do dự, cuối cùng mới nói:

- Tiểu nữ chờ Hàn công tử đã mấy hôm rồi, mục đích là muốn hỏi một vâu, không biết có nên không...

- Cô nương cứ nói đi. Nếu biết gì tại hạ sẽ trả lời ngay.

- Nếu tiểu nữ không chờ ở đây, công tử có tận tay đem vật này giao cho Công Chúa không?

Hàn Tùng Linh hơi biến sắc hỏi:

- Ý cô nương muốn nói là Hàn mỗ sẽ lạng lẽ bỏ đi hay sao?

Úc Liên vội nói:

- Hàn công tử hiểu lầm. Tiểu nữ muốn biết công tử có thể trao vật này tận tay Công Chúa hay không.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Nếu dọc đường không gặp ai thì tại hạ đành trực tiếp trao cho Công Chúa.

Úc Liên nói:

- Đã vậy xin công tử hãy coi như không gặp tiểu nữ ở đây, xin hãy đến trao cho Công Chúa!

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao lại phải thế?

Úc Liên không trả lời mà tha thiết nói:

- Tôi biết công tử là bậc hiệp sĩ thiết cốt đan tâm, có thể việc này sẽ làm hạ thấp phẩm giá công tử. Nhưng vì quá hiểu nội tâm bi ai của Công Chúa nên Úc Liên tha thiết yêu cầu...

Hàn Tùng Linh nghe đối phương giải trình một lúc mà không ăn nhập gì đến điều bản khoản của mình, ngạc nhiên nói:

- Cô nương còn chưa cho tại hạ biết nguyên nhân...

Úc Liên vẫn không trả lời ngay nói tiếp:

- Hàn công tử, sau khi gia Công Chúa từ Lãnh Đàm Cốc trở về giống như trở thành một người khác. Xuất xứ của cái tên Âm Mộng Cốc này là do tiếng Dao Cầm phát ra từ trái tim cô đơn của Công Chúa, nhưng mấy ngày qua nghe càng bi thiết, như tiếng kêu náo nùng của con cuốc lẻ đôi, tiếng khóc tuyệt vọng của người quả phụ, làm chúng tôi nghe mà như đứt từng khúc ruột!

Cô ta chợt dừng lại nhìn Hàn Tùng Linh một lúc, rồi nói:

- Chỉ sau khi rời khỏi Lãnh Đàm Cốc trở về, không những tâm tính của Công Chúa thay đổi mà đặc biệt mỗi đêm về khuya đều đánh đàn, phát ra những âm thanh đầy tang thương như huyết lệ, tiểu nữ đoán rằng sự thay đổi đó có liên quan đến công tử...

Bấy giờ Hàn Tùng Linh mới hiểu vì sao, nhưng bản tính vốn lãnh ngạo, lạnh lùng nói:

- Làm sao có thể khẳng định như thế? Tại hạ cho rằng điều đó chưa hẳn đã liên quan tới mình.

Úc Liên mắt rớm lệ nói:

- Hàn công tử định nói rằng mình không muốn gặp gia Công Chúa chứ gì? Chẳng lẽ công tử còn hận một chưởng trước đây? Hay cho rằng không đáng gặp lại một lần?

Hàn Tùng Linh lắc đầu cười khổ đáp:

- Cô nương, không phải thế đâu.

- Vậy thì sao công tử không muốn gặp?

Hàn Tùng Linh lúng túng nói:

- Nhưng... tại hạ có nói là không gặp Công Chúa đâu?

Úc Liên vội bước lên cầm tay chàng tha thiết nói:

- Như vậy là Hàn công tử đã đáp ứng vào gặp Công Chúa rồi!

Thái độ của Úc Liên khiến chàng cảm động nghĩ thầm:

- Cô ta đã tận tụy vì chủ nhân như thế, dù mình có phải nhẫn nhục một chút cũng không nên khước từ...

Nghĩ đoạn liền nói:

- Thôi được, cô nương, chúng ta vào gặp Công Chúa.

Úc Liên giống như biến thành một nữ hài tử, vừa vỗ tay vừa cười tít mắt nói:

- Công tử thật tốt! Nào chúng ta đi!

Nói xong lại kéo Hàn Tùng Linh bước theo mình tiến vào Âm Mộng Cốc.

Cô ta đi không nhanh lắm, men theo vách đá bên tả, vừa đi vừa hỏi:

- Tiểu nữ đoán rằng công tử được sống trong một gia đình yên ấm hòa thuận, không như gia Công Chúa phải sống xa phụ mẫu, thậm chí tha hương lang bạt ở đất khách quê người.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Cô nương đoán sai rồi.

Úc Liên dừng lại, ngơ ngác hỏi:

- Thế nào? Chẳng lẽ công tử cũng là người tha hương?

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Úc Liên tỏ vẻ hối hận nói:

- Nếu biết như vậy tiểu nữ đã không hỏi công tử câu đó làm gì. Mà cũng phải... Lẽ ra nhìn nét cười lạnh lùng của công tử nên đoán ra thân thế không lấy gì là bình lạng mới đúng...

Chàng không muốn đề cập đến thân thế mình, tìm cơ hỏi tránh đi:

- Úc Liên cô nương, vì sao không đi thẳng vào cốc mà phải đi vòng thế này? Chẳng lẽ chúng ta đến gặp Công Chúa mà sợ người trong cốc biết?

Úc Liên chợt dừng lại, thấp giọng nói:

- Công tử còn chưa biết, Công Chúa từ nhỏ phải rời cố quốc tha phương tới lánh nạn ở đây đều nằm dưới sự quản chế của một người...

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi:

- Ai vậy?

- Gia chủ nhân đích thực là vị Công Chúa của Minh triều được Ngũ Thiên Khôi sư phụ của vị đó cứu tới đây. Ngũ Thiên Khôi thực ra là nô bộc trong vương phủ ngày trước, tiếng là hạ nhân nhưng võ công rất cao cường, lại có công cứu mạng và phò tá Công Chúa nên được phong làm Tổng giám, phụ trách mọi vấn đề an ninh trong Âm Mộng Cốc. Lúc đầu thì không xảy ra việc gì, nhưng chỉ mới vài năm qua Ngũ Tổng Giám thay đổi rất nhiều, trên thực tế, người đó còn giám sát cả Công Chúa ...

Hàn Tùng Linh lại hỏi:

- Lực lượng trong cốc có đông không?

Úc Liên đáp:

- Hầu hạ Công Chúa chỉ có hai mươi ba tỷ muội thôi, cùng với vị nữ mẫu trước đây của Công Chúa là Mai bà bà. Công tử đã biết bảy ngày trước Ngọc Hà và ba tên đồng mưu với nó đã bị Công Chúa đuổi đi. Còn lực lượng chủ yếu do Ngũ Tổng Giám chỉ huy, có tám mươi người, ở khu vực trung tâm.

Hai người lại tiếp tục đi.

Được chừng bảy tám trượng, đột nhiên từ sau một thạch trụ có một giọng nói vang lên:

- Ưc Liên cô nương dẫn theo tiểu tử nào về cung thế?

Ưc Liên liền biến sắc, dừng lại quát:

- Ai?

Từ sau thạch trụ bước ra một thanh niên chừng hăm bốn hăm lăm tuổi, mặt trắng trẻo, môi đỏ và mỏng dính, gương đôi mắt ti hí nhìn Hàn Tùng Linh đầy ác ý rồi quay sang Ưc Liên cười hắc hắc nói:

- Cô nương quên Tái Thiên Lương này rồi sao?

Hàn Tùng Linh nhìn thoáng qua cũng đánh giá đối phương thuộc hạng người nào, rồi quay mặt nhìn đi nơi khác, tỏ ra không dính dáng gì vào việc đang xảy ra trước mắt.

Ưc Liên tức giận nói:

- Tên họ Tái! Người biết đây là nơi nào không? Sao dám xông vào cấm địa mà Công Chúa đã quy định?

Tái Thiên Lương điềm nhiên nói:

- Cô nương có biết ta phụng mệnh ai tới đây không?

Ưc Liên tỏ vẻ nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ Ngũ Tổng Giám sai người tới đây?

- Hắc hắc! Cô nương đoán không sai!

Ưc Liên đanh giọng nói:

- Cho dù người được Ngũ Tổng Giám sai tới đây nhưng trong Âm Mộng Cốc này mệnh lệnh của Công Chúa là tối thượng, người không được vô lễ!

Tái Thiên Lương cười thâm trầm nói:

- Có lý đâu nữ nhân mà làm chủ được? Hắc hắc! Ưc Liên! Nếu cô là người thông minh tất biết mình nên làm gì. Bốn nhân xưa nay không muốn truy tận sát tuyệt. Chỉ cần cô nương thuận theo ý ta, hắc hắc... bốn nhân sẽ bỏ qua chuyện này, đem tiểu tử kia đến giao cho Ngũ Tổng Giám trừng trị là xong. Cô nương thấy thế nào?

Ưc Liên mặt đỏ bừng vì tức giận, quát lên:

- Tên họ Tái! Trong mắt ngươi có còn Công Chúa nữa không?

Tái Thiên Lương thản nhiên đáp:

- Bốn nhân tới Âm Mộng Cốc đã hai năm, nếu trong mắt không có Công Chúa thì làm sao ở đây được?

Ưc Liên càng phát nộ:

- Có phải Ngũ Tổng Giám bảo ngươi nói câu đó không?

- Bốn nhân tin rằng Ngũ Tổng Giám sẽ không phản đối, và cũng không câu thúc chúng ta nói gì. Chẳng phải tất cả những người tới Âm Mộng Cốc đều vì ngưỡng mộ sắc đẹp của Công Chúa hay sao? Ngũ Tổng Giám đã thu lưu chúng ta, đương nhiên có cách giải quyết của mình.

- Biện pháp gì? Chẳng lẽ lão ta dám qua mặt Công Chúa?

Tái Thiên Lương xua tay nói:

- Thôi, chuyện đó để lúc khác sẽ nói, bây giờ ta hỏi cô nương, nghĩ thế nào về lời đề nghị của bốn nhân?

Ưc Liên không thèm đáp, nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn công tử! Chúng ta đi thôi!

Tuy làm như không để ý đến lời hai người đối đáp nhưng Hàn Tùng Linh không bỏ sót một lời nào. Lần trước vào Âm Mộng Cốc, chàng đã biết Bạch Phong Công Chúa và thuộc hạ của mình đang bị thế lực của Ngũ Tổng Giám trấn áp.

Xem chừng tên Ngũ Thiên Khôi này đã không còn đơn thuần là người phò tá cho Bạch Phong Công Chúa nữa, Mai bà bà nói rằng tên này giết chết Hắc Sát Liễu Vượng vu oan giá họa cho chàng, chính vì thế mà chàng bị Bạch Phong Công Chúa đánh một chưởng.

Nghe Ưc Liên giục đi, chàng cười đáp:

- Cô nương có đoán ra vì sao Ngũ Tổng Giám phái bọn này tới đây mai phục không?

Tái Thiên Lương “hừ” một tiếng, nhảy bổ tới trước mặt Hàn Tùng Linh quát:

- Tiểu tử! Chẳng lẽ ngươi biết hay sao?

Hàn Tùng Linh không thèm nhìn hắn, vẫn nói với Úc Liên:

- Trên danh chính ngôn thuận thì chúng mượn cơ được Công Chúa bảo hộ. Nhưng thực chất chúng tới đây là để giám sát. Cô nương! Tại hạ chỉ là ngoại nhân nên không biết cụ thể tình hình của Âm Mộng Cốc, nhưng cảm thấy rằng ở đây đang có một thế lực ngầm hoạt động. Có thể trong cốc không ít kẻ hắc ám như tên này.

Tái Thiên Lương nghe xúc phạm tới mình thì vô cùng tức giận, mím môi lại nhưng chưa dám phát tác.

Úc Liên gật đầu nói:

- Hàn công tử nói không sai. Có lẽ một trong những nguyên nhân là vì Công Chúa cho công tử mượn đường vào cốc. Chẳng lẽ bây giờ đã biết chuyện mà công tử lại khoanh tay đứng nhìn hay sao?

Bấy giờ Tái Thiên Lương mới găm lên:

- Tiểu bối! Ngươi là ai mà dám đụng đến Ngũ Tổng Giám?

Hàn Tùng Linh cố tình khiêu khích:

- Ngũ Tổng Giám là cái thá gì mà thiếu gia không dám đụng đến?

Tái Thiên Lương nghiêng răng nói:

- Rất tốt! Ngươi sẽ phải trả lời câu đó trước Ngũ Tổng Giám! Nên biết hắn chỉ là nô bộc của Công Chúa thôi!

Rồi nhìn sang Úc Liên nói:

- Tái mỗ đành đắc tội với cô nương đưa tên hỗn láo này về gặp Ngũ Tổng Giám.

Úc Liên chưa kịp phản ứng thì Hàn Tùng Linh bất hàm hỏi:

- Tại hạ không đi thì sao?

Tái Thiên Lương cười hắc hắc nói:

- Tiểu bối! Cái đó không tùy thuộc vào ý muốn của ngươi đâu.

Hàn Tùng Linh “hừ” một tiếng nói:

- Dựa vào bản lĩnh của người ư?

Tái Thiên Lương khẳng định:

- Nếu ta không tóm cổ được người thì không phải là Phấn Diện Thái Tuế nữa!

Hàn Tùng Linh hướng sang Úc Liên nói:

- Cô nương, xin thứ cho Hàn mỗ vì tự vệ mà phải chạm đến người của Âm Mộng Cốc ...

Lại nhìn Tái Thiên Lương nói:

- Bằng hữu! Còn bao nhiêu đồng bọn nữa thì gọi hết ra đi, Hàn mỗ không muốn mất nhiều thời gian đâu!

Phấn Diện Thái Tuế Tái Thiên Lương “hừ” một tiếng nói:

- Một mình ta là quá đủ!

Dứt lời chồm tới vung trảo chộp tới mặt Hàn Tùng Linh, động tác nhanh như chớp.

Úc Liên thấy vậy kinh hãi kêu lên một tiếng.

Hàn Tùng Linh vẫn đứng nguyên, chờ khi trảo đối phương chộp sắp tới mặt mới nghiêng đầu tránh đi mà không hoàn thủ. Tái Thiên Lương xuất chiêu không trúng, nổi giận quát:

- Tiểu bối tiếp ta một chiêu nữa!

Dứt lời chưởng trảo cùng xuất, tay trái xuất tám thành công lực đánh sang ngực Hàn Tùng Linh, tay phải một lần nữa chộp sang diện môn địch thủ.

Hàn Tùng Linh không tránh nữa, tay trái xuất ba thành công lực tiếp chưởng.

Chỉ nghe “bình” một tiếng, Tái Thiên Lương bị đánh bật lùi hai bước...

Tuy thấy rằng đối phương không đơn giản như mình nghĩ, nhưng vẫn tự tin không làm gì mình được, Tái Thiên Lương bắt đầu phát nộ, lại tiến lên hai bước, vận thập thành công lực vào song chưởng quát lên:

- Tiểu bối! Lần này không đánh ngã được người, Phấn Diện Thái Tuế này từ nay trừ danh!

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp:

- Tên họ Tái! Sự bất quá tam, thiếu gia lần này không khách khí nữa đâu, người hãy tự nhận lấy hậu quả!

Tái Thiên Lương không đáp, xuất chưởng đánh ra.

Hàn Tùng Linh “hừ” một tiếng dùng cạnh bàn tay trái chém tạt lên.

Phấn Diện Thái Tuế Tái Thiên Lương rú lên thảm thiết, bật lui ba bước ngã ngồi xuống, đưa bàn tay trái ôm lấy cánh tay phải bị đứt tới quá khuỷu giống như đao chém, máu tuôn ra như suối.

Hàn Tùng Linh điềm nhiên nói:

- Tái Thiên Lương! Đứng lên đi! Là hạ nhân mà dám lén lút theo dõi chủ nhân, đó là sự phản bội đáng ghét, huống chi dám ngang nhiên dùng những lời xúc phạm! Ta xem hạng ăn cháo đá bát như ngươi thì không nên để sống làm gì!

Phấn Diện Thái Tuế Tái Thiên Lương phong bế huyết mạch cầm máu, nghiến răng nói:

- Tiểu bối! Dù ngươi giết ta thì cũng không thoát khỏi Âm Mộng Cốc này đâu!

Hàn Tùng Linh đanh giọng hỏi:

- Ngươi còn bế mạch cầm máu, nghĩa là đang muốn sống đúng không?

Tái Thiên Lương nín lặng không đáp.

Hàn Tùng Linh nói tiếp:

- Lần này thiếu gia tạm tha cho ngươi. Hãy về nói với Ngũ Thiên Khôi rằng Hàn mỗ đến Âm Mộng Cốc này gặp Công Chúa vì một món nợ ân tình, nếu muốn gặp ta thì một khắc sau cứ chờ ngoài cốc khẩu.

Phấn Diện Thái Tuế Tái Thiên Lương đứng lên, nhìn đối phương bằng ánh mắt căm hờn nói:

- Tên họ Hàn! Ngươi có thể vào Âm Mộng Cốc, nhưng đừng hòng sống sót thoát ra khỏi đây!

Nói xong quay người bỏ đi.

Úc Liên lúc đó mới bước lại gần nói:

- Hàn công tử, tiểu nữ lo rằng công tử giết hấn sẽ đắc tội với Ngũ Tổng Giám. Tương lai Công Chúa có trở về cố quốc được hay không đều nhờ cả vào vị đó.

Hàn Tùng Linh nói:

- Cô nương, có lẽ sự việc chỉ mới bắt đầu, và Bạch Phong Công Chúa phải chấp nhận một thực tế mà mình chưa lường trước...

Úc Liên hỏi:

- Thực tế nào?

- Có lẽ Công Chúa phải đối đầu với Ngũ Thiên Khôi.

Úc Liên vội lắc đầu nói:

- Không thể như thế được...

- Tại hạ chỉ suy đoán thế mà thôi. Nhưng e rằng sẽ không sai đâu. Thậm chí ngay đêm nay chúng sẽ bắt đầu hành động, và Hàn mỗ buộc phải can dự vào.

Úc Liên thấp giọng nói:

- Công tử đừng nên nói thế! Nếu để Ngũ Tổng Giám biết được... Ngay cả Công Chúa cũng nể sợ vị đó mấy phần...

Hàn Tùng Linh nói:

- Thôi được, hy vọng sẽ không xảy ra xung đột...

Chợt trong đám loạn thạch phía trước vang lên giọng nói sang sảng:

- Hàn huynh nên biết sự việc còn nghiêm trọng hơn huynh tưởng tượng rất nhiều!

Úc Liên hướng sang phía tiếng nói vừa phát ra quát:

- Ai?

Người kia không xuất hiện, vẫn từ trong đám quái thạch trả lời:

- Cô nương không cần biết tại hạ là ai, chỉ xin yên tâm rằng không phải là thuộc hạ của Ngũ Thiên Khôi.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Nếu vậy tôn giá được Tam Phật Đài phái tới đây?

Người kia cười đáp:

- Nếu nói rằng tại hạ do Tam Phật Đài phái tới hay là đồng bọn của Ngũ Thiên Khôi thì có gì khác nhau?

Hàn Tùng Linh giật mình hỏi:

- Tôn giá nói gì? Chẳng lẽ Ngũ Thiên Khôi đã liên kết với Tam Phật Đài?

- Không sai!

Hàn Tùng Linh nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Tôn giá lấy tư cách gì để làm Hàn mỗ tin điều đó?

- Không lấy tư cách gì cả. Tại hạ chỉ cảnh báo để Hàn huynh đề phòng mà thôi. Vì nếu không nói ra lúc này, sợ rằng sẽ muộn mất.

- Sự việc có nghiêm trọng đến thế không?

- Cực kỳ nghiêm trọng và cấp thiết!

- Tôn giá nói vậy là có ý gì?

- Tại hạ cho Hàn huynh biết thêm một tin tức. Một vị hậu nhân của Tam Phật Đài đã tới Ma Thiên Lĩnh này.

- Ai?

- Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam.

Hàn Tùng Linh “à” lên một tiếng nói:

- Tại hạ có nghe có nghe tin tức này. Chẳng lẽ Ngũ Thiên Khôi đã liên kết với hắn?

Người trong đám quái thạch nói:

- Không chỉ liên kết mà ngay canh năm tối nay sư đồ Ngũ Thiên Khôi sẽ ép buộc Bạch Phong Công Chúa lấy Dịch Tinh Nam, đem toàn bộ lực lượng Âm Mộng Cốc đầu nhập vào thế lực Tam Phật Đài. Vì thế lần này Hàn huynh tới gặp Bạch Phong Công Chúa sẽ rất hung hiểm nên phải hết sức đề phòng.

Úc Liên tức giận quát lên:

- Nói bậy! Hàn công tử! Xin đừng trúng kế ly gián của hắn! Ngũ Tổng Giám quyết không...

Người kia cười “hô hô” nói:

- Hàn huynh nhất định tin lời tại hạ. Và sự thực sắp xảy ra sẽ chứng minh.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói:

- Bằng hữu, Hàn mỗ thật có phần tin vào khả năng đó. Đồng thời Hàn mỗ cũng rất khâm phục mưu cơ của bằng hữu.

Úc Liên kinh dị nói:

- Chẳng lẽ Hàn công tử tin vào lời dối trá của hắn thật? Ngay cả hắn là ai cũng chưa thấy mặt...

Người kia chợt nói:

- Hàn huynh sẽ không từ bỏ ý định lên gặp Bạch Phong Công Chúa chứ?

Hàn Tùng Linh tỏ vẻ kiên quyết:

- Rất tiếc là tại hạ không thể chiều ý bằng hữu mà từ bỏ ý định được.

- Trái lại, đó cũng là hy vọng của tại hạ.

- Thật ư?

- Đương nhiên là thật. Hàn huynh đứng trên quan điểm chung, tại hạ thực lòng mong huynh đi chuyến này biến nguy thành an.

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Còn đứng trên quan điểm cá nhân thì sao?

Người kia lạnh lùng đá:

- Trên quan điểm cá nhân, tại hạ hy vọng cả người và Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đều chết trên Âm Mộng Cốc!

Giọng hắn tàn nhẫn, hoàn toàn không chút giả tạo.

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Đó là vì Bạch Phong Công Chúa đúng không? Chúng tử tôn giá còn rất trẻ...

Vừa lúc đó từ hậu cốc chợt vang lên tiếng đàn nghe rất u oán thê lương, tuy chỉ mới tấu khúc dạo đầu nhưng đã khiến người ta phải ngậm ngùi rơi lệ.

Chẳng hiểu người trong đám quái thạch kia sợ tiếng đàn hay vì một nguyên nhân nào khác, gấp giọng nói:

- Hàn bằng hữu! Tại hạ chỉ có bấy nhiêu lời, tin hay không, giải quyết thế nào là việc của người. Bây giờ xin cáo từ!

Sau đó không nghe âm thanh nào nữa.

Hàn Tùng Linh không đuổi theo.

Tiếng đàn từ hậu cốc vẫn vang lên não nùng như khóc như than.

Hàn Tùng Linh thở dài trầm nghĩ:

- Thiếu nữ đó dung nhan cực kỳ mỹ lệ khó ai sánh nổi, không ngờ còn có một nội tâm sâu bi như thế... À! Hồng nhan đa mang... Cái tên Âm Mộng Cốc chính do tiếng đàn mà ra... Không biết có tiền định gì không mà một kẻ lạc phách như mình còn dính với tiếng đàn bi ai nà?

Úc Liên nhìn bộ mặt u ám của chàng, ngạc nhiên hỏi:

- Hàn công tử...

Hàn Tùng Linh ngắt lời:

- Chúng ta đi thôi.

Úc Liên chợt nghĩ tới nhân vật bí ẩn vừa bỏ đi, nói:

- Công tử không tin lời bịa đặt của tên vừa rồi, đúng không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Trái lại, Hàn mỗ hoàn toàn tin lời hấn.

Úc Liên kinh ngạc nói:

- Hàn công tử...

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói:

- Cô nương, trước khi có chứng cứ xác thực, Hàn mỗ sẽ không gây ra bất cứ chuyện gì, cũng không nghĩ xấu cho ai mà chỉ đề phòng một chút thôi. Bây giờ chúng ta đi!

Úc Liên biết mình không đủ sức thuyết phục, và thực sự không có chứng cứ gì, đành nói:

- Xin đi theo tiểu nữ.

Hai người vòng qua một tòa sảnh đường và mấy dãy cư phòng ra hậu cốc, một lúc sau tới trước một dãy thạch cấp rất cao dẫn lên đồi, ước chừng hai trăm bậc được đẽo rất công phu.

Úc Liên dừng lại nói:

- Mời công tử lên trước. Lên khỏi dãy thạch cấp này là tới biệt lâu của Công Chúa.

Hàn Tùng Linh bước lên thạch cấp.

Lên hết hơn hai trăm bậc cấp tới một đồi thông tương đối bằng phẳng. Úc Liên nhìn quanh, ngạc nhiên nói:

- Làm sao không thấy ai canh gác cả vậy chứ?

Bên tả là một dãy cư phòng tối om, còn bên hữu là tòa biệt lâu đèn còn sáng.

Úc Liên nói:

- Hàn công tử, chúng ta lên lầu thôi.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Cô nương, thường ngày có người canh gác ở đây không?

Úc Liên chỉ vào một cái chòi canh nhỏ gần bậc cấp, gật đầu nói:

- Vâng. Khi nào cũng có hai người canh gác ở đây, không hiểu sao hôm nay không thấy?

Tiếng đàn từ trên lầu vẫn vẳng ra thê thiết.

Hàn Tùng Linh nói:

- Cô nương, tại hạ muốn quan sát tình cảnh toàn bộ ngôi lầu trước khi vào diện kiến Công Chúa.

Úc Liên tỏ vẻ phật ý:

- Chẳng lẽ đến bây giờ mà công tử vẫn còn tin lời của tên giấu mặt trong bãi quái thạch hay sao?

- Cô nương, có thể Hàn mỗ nghi ngờ thái quá, nhưng trong tình cảnh này không thể không đề phòng.

- Ý công tử là...

Hàn Tùng Linh đưa mắt quan sát địa hình một lúc rồi chỉ tay lên một cây tùng cổ thụ vươn cành vào tận hành lang ngôi biệt lâu nói:

-Tại hạ muốn leo lên đó quan sát tình cảnh trước, không biết cô nương có phản đối không?

Úc Liên nghĩ ngợi một lúc rồi cuối cùng gật đầu nhượng bộ:

- Tùy công tử vậy!

Hàn Tùng Linh thi triển khinh công nhảy lên cành tùng nhẹ như một cánh chim không gây một tiếng động nhỏ.

Úc Liên thán phục thầm nghĩ:

- Khinh công của vị công tử này thật là trác tuyệt, ngay cả Công Chúa và Mai bà bà cũng không bằng!

Tuy vất vả hơn, nhưng cuối cùng cô ta cũng lên tới được chỗ Hàn Tùng Linh, hai người ngồi cạnh nhau trong một òm lá nhìn vào căn phòng có ánh đèn phát ra.

Hàn Tùng Linh khẽ nói:

- Tại hạ cảnh giác như vậy quả không thừa. Nguyên là hãn đã tới đây từ trước rồi!

Úc Liên hỏi:

- Ai vậy?

Hàn Tùng Linh không đáp mà chỉ tay vào phòng.

Vừa thấy cảnh tượng trong phòng, Úc Liên chợt ngồi ngay ra.

Căn phòng không lớn, góc bên tả có một tủ sách cao, sát cửa sổ phía trước kê một chiếc bàn lớn có bút và nghiên mực, giữa bàn đặt một cây Dao Cầm.

Bạch Phong Công Chúa ngồi sau bàn vẫn mãi mê đánh đàn, mình bận bạch y, hai bên đứng bốn tên tử y thiếu nữ mắt đều nhắm lệ, vẻ mặt rất thê lương.

Từ cầu thang xuất hiện ba người gồm một lão nhân và hai tên trung niên hán tử, bước rất khẽ lên căn phòng của Công Chúa nhưng chưa vào ngay mà đứng lại ngoài cửa nhìn vào.

Trong phòng tiếng đàn vẫn vang lên, không ai phát hiện có người đang tới.

Úc Liên lẩm bẩm:

- Ngũ Tổng Giám tới đây làm gì chứ?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Lão ta thường tới đây gặp Công Chúa không?

- Rất ít. Khi có việc gì thì lão tới cầu kiến một mình, sau khi được Công Chúa cho phép mới do một tên tỳ nữ dẫn vào, không bao giờ dám đem thuộc hạ tới thẳng phòng Công Chúa như thế, nhất là trong đêm khuya thế này.

Cô ta hỏi thêm một câu:

- Làm sao công tử có thể đoán rằng chúng tới đây?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ không đoán gì cả, chỉ không muốn mạo hiểm tới phòng Công Chúa trong hoàn cảnh không thích hợp thôi.

Ức Liên tức giận nói:

- Còn tiểu nữ thì cho rằng chúng ta cứ vào xem Ngũ Tổng Giám định làm gì?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Cô nương! Tại hạ nghĩ rằng Ngũ Thiên Khôi chính đang muốn chúng ta tới đó.

Ức Liên nhú mày hỏi:

- Vì sao?

- Bây giờ tại hạ không giải thích mà chúng ta cứ ngồi đây chờ xem những gì sẽ diễn ra. Qua đó cô nương nhất định sẽ biết thêm rất nhiều vấn đề.

Chừng như Ức Liên đang rất kích động, tiếp tục hỏi:

- Chẳng lẽ Ngũ Tổng Giám đến gặp Công Chúa nhằm mục đích... giống như người kia vừa nói?

- Cái đó thì tại hạ chưa dám khẳng định. Nhưng ít ra thì lão ta sẽ gây mối cừ hận giữa Công Chúa với Hàn mỗ.

- Vì sao Ngũ Tổng Giám phải làm thế?

- Cô nương sẽ biết rõ ngay bây giờ, sự việc đã bắt đầu rồi đấy.

Hai người chăm chú nhìn vào phòng.

Vì cửa mở nên Ngũ Thiên Khôi không cần gõ, bước ngay vào phòng cuối mình nói:

- Ti chúc Ngũ Thiên Khôi tham kiến Công Chúa.

Sự tình quá đột ngột làm Bạch Phong Công Chúa không khỏi giật mình quay lại hỏi:

- Người sao dám vào đây mà không bẩm báo?

Ánh mắt Ngũ Thiên Khôi lóe lên một tia quái dị, miệng vẫn cười nhản nhỏ nói:

- Vì ti chúc có việc khẩn cấp...

Bạch Phong Công Chúa ngắt lời:

- Chúng dám để người vào thẳng đây sao?

Ngũ Thiên Khôi lắc đầu:

- Không phải thế...
- Như vậy người dám tự tiện xông vào?
- Ti chúc đã nói, vì có việc khẩn cấp không thể chậm trễ...

Bạch Phong Công Chúa phóng mắt nhìn hai tên hán tử rồi cất giọng uy nghiêm nói:

- Thì ra các người đã bắt đầu làm trái với quy củ của bốn cung... Trước hết hãy nói xem người đã làm gì Mai bà bà và mấy tên tỳ nữ của ta?

Ngũ Tổng Giám làm ra vẻ sợ hãi quỳ xuống nói:

- Khải bẩm Công Chúa, vì sự tình hết sức quan trọng liên quan đến tương lai của Công Chúa sau này và việc hồi quốc của chúng ta, đến an nguy của hoàng gia nên lão nô đành phải đắc tội...

Bạch Phong Công Chúa khế quát:

- Nói đi! Người đã làm gì họ?
- Bẩm... Lão nô tạm thời khống chế họ để trong phòng...

Bạch Phong Công Chúa đành giọng nói:

- Ngũ Thiên Khôi! Người càng ngày càng to gan, không coi bốn Công Chúa ra gì...

- Lão nô không dám...

Bạch Phong Công Chúa “hừ” một tiếng nói:

- Ta hỏi người, việc ở đây do ai làm chủ?

Ngũ Thiên Khôi nói:

- Lão nô biết tội mình đáng chết, nhưng xin để cho lão nô bẩm báo sự tình xong, Công Chúa cứ trách tội, lão nô xin được tự tận để chứng tỏ lòng trung thành của mình.

Bạch Phong Công Chúa lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ người khống chế cả mười tám tỳ nữ của ta?

Ngũ Thiên Khôi ngang nhiên đáp:

- Bẩm... kể cả Mai bà bà và Úc Lan là hai mươi vị.

- Người để họ ở đâu?

- Trong phòng đầu tiên...

Bạch Phong Công Chúa trầm ngâm một lúc, giọng bỗng dịu lại:

- Bây giờ có chuyện gì người hãy đứng lên nói đi!

- Đa tạ Công Chúa khai ân!

Ngũ Thiên Khôi đứng lên chấp tay nói:

- Từ khi phụng mệnh Quốc mẫu đưa Công Chúa tới đây tránh nạn, tính ra đã mười chín năm. Quốc mẫu tuy đã quy tiên, nhưng lão nô tin rằng anh linh của người vẫn luôn hoài niệm đến Công Chúa mà mong mỏi cho chúng ta được hồi quốc. Vì thế trong thời gian qua chẳng lúc nào lão nô không dốc hết sức mình thực hiện mục tiêu này.

Nét mặt Công Chúa lộ vẻ sầu bi. Hiển nhiên những lời của Ngũ Thiên Khôi vừa nói đã gợi lên nỗi đau vong quốc và những thảm cảnh của hoàng gia mười chín năm xưa...

Ngũ Thiên Khôi nói tiếp:

- Nhưng lực lượng của bốn cốc không đủ, cao thủ có hạn, vì thế muốn bình định được Trung Nguyên, duy hộ Công Chúa trở về một cách an toàn hầu như là điều không tưởng.

Tới đó dừng lại đưa mắt nhìn Công Chúa.

Bạch Phong Công Chúa hỏi:

- Chẳng lẽ bây giờ có chuyển biến gì à?

Ngũ Thiên Khôi đáp:

- Vâng! Qua nhiều năm lao tâm khổ trí, trong tháng qua lão nô mới tìm được cách thoát khỏi tình trạng vô vọng. Tuy trong việc thực hiện không phải việc gì cũng chiều theo ý của chúng ta, nhưng vì đại nghiệp phục quốc, có lúc cần phải tàn nhẫn đôi chút...

Bạch Phong Công Chúa trầm giọng hỏi:

- Người nói rõ xem?

- Ở võ lâm Trung Nguyên có ba vị tiền bối đứng ra duy hộ chính nghĩa võ lâm, đang có ý trợ giúp chúng ta lãnh đạo toàn võ lâm ủng hộ Công Chúa phục

quốc, hồi kinh. Với thế lực bao trùm thiên hạ, lão nô nghĩ đại nghiệp chắc sẽ thành công.

Bạch Phong Công Chúa hoài nghi hỏi:

- Vì sao họ muốn giúp chúng ta? Chỉ đơn thuần là vì họ duy hộ chính nghĩa thôi sao?

Ngũ Thiên Khôi ngập ngừng chốc lát trả lời:

- Họ có một yêu cầu nhỏ...
- Yêu cầu gì?
- Việc đó đối với Công Chúa không có gì khó khăn.

Bạch Phong Công Chúa cười lạnh hỏi:

- Coi như là một điều kiện, đúng không?

Ngũ Thiên Khôi cất giọng thuyết phục:

- Công Chúa, lão nô đã nói muốn hoàn thành đại nghiệp, trong quá trình thực hiện đương nhiên cần hy sinh một vài quyền lợi nhỏ. Xin Công Chúa hãy đặt hoài bão lên hàng đầu...

Bạch Phong Công Chúa sốt ruột hỏi:

- Người nói rõ xem? Ba vị lãnh tụ võ lâm muốn gì?

Hàn Tùng Linh nghe tới đó trầm nghĩ:

- “Ba vị lãnh tụ võ lâm” ắt là Tam Phật Đài rồi, như là vị bằng hữu trong đám quái thạch vừa rồi đã nói không sai. Ngũ Thiên Khôi đã liên kết với bọn này. Còn không biết chúng đưa ra điều kiện là gì? Chẳng lẽ mượn tay Bạch Phong Công Chúa hạ độc thủ với mình.

Ngũ Thiên Khôi nói:

- Ba vị đó hy vọng Công Chúa khống chế giữ Hàn Tùng Linh ở lại Âm Mộng Cốc.

Úc Liên nghe nói lòng đầy kinh hãi suýt kêu lên, run giọng hỏi:

- Hàn công tử, ba vị lãnh tụ võ lâm đó là ai?

Hàn Tùng Linh bình thản nói:

- Cô nương quên người trong đám quái thạch nói gì sao?
- Tam Phật Đài?

- Không sai!
- Họ có cừu hận với công tử?
- Đó là mối thù không đội trời chung!

Úc Liên “dạ” một tiếng hỏi lại:

- Chẳng lẽ người kia nói Ngũ Tổng Giám ép buộc Công Chúa thành hôn với tên Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam là có thật?

Hàn Tùng Linh gật đầu.

- Tại hạ tin là như thế.

Trong phòng Bạch Phong Công Chúa lạnh lùng nói:

- Ngũ Thiên Khôi, người hãy báo với họ rằng ta không cần họ giúp chúng ta nữa, và ta sẽ không thực hiện yêu cầu của họ.

Hàn Tùng Linh nhìn vào cửa sổ lên khuôn mặt xinh đẹp và sâu tư, long lanh ánh lệ của Bạch Phong Công Chúa, trong lòng trào lên nỗi xót thương và cảm phục.

Ngũ Thiên Khôi vội nói:

- Công Chúa, người trong giang hồ đều nhận xét Hàn Tùng Linh là hạng người...

Bạch Phong Công Chúa ngắt lời:

- Ngũ Thiên Khôi! Ta không quan tâm đến người khác nhận định thế nào về Hàn Tùng Linh, và ta cũng không cần biết hắn là hạng người thế nào, vì điều đó chẳng liên quan gì tới bản Công Chúa. Chỉ biết Hàn Tùng Linh đối với ta vô cừ vô oán.

Ngũ Thiên Khôi khẩn cầu:

- Công Chúa, nếu cự tuyệt yêu cầu của họ, chỉ e suốt đời chúng ta không có hy vọng rời khỏi Âm Mộng Cốc này...

Bạch Phong Công Chúa thở dài nói:

- Nếu trời đã muốn ta phải lưu lạc nơi đất khách quê người thì cũng đành chấp nhận thôi!

Ngũ Thiên Khôi vẫn cố thuyết phục:

- Công Chúa ...

Bạch Phong Công Chúa ngắt lời:

- Người đừng nói nữa.

Ngũ Thiên Khôi vẫn chưa từ bỏ dã tâm, cúi mình chấp tay nói:

- Xin Công Chúa cho lão nô được nói một lời...

- Vẫn là việc liên quan đến Hàn Tùng Linh chứ gì?

- Vâng!

Bạch Phong Công Chúa lạnh lùng nói:

- Ngũ Thiên Khôi! Ta khẳng định một điều là sẽ không vì bất cứ lý do gì mà hy sinh một người vô tội, cho dù người đó là ai.

- Công Chúa, đây không phải là sự hy sinh, trái lại còn là sự giúp đỡ.

Bạch Phong Công Chúa nhíu mày hỏi:

- Người nói như vậy nghĩa là sao?

Ngũ Thiên Khôi đáp:

- Ba vị tiền bối hoàn toàn không có ý làm hại Hàn Tùng Linh mà hẳn sẽ cùng chúng ta trở về cố quốc.

- Người biết rõ lai lịch hẳn?

- Ti chúc chỉ nghe kể lại thôi. Tình cảnh của Hàn Tùng Linh cũng giống như của Công Chúa, vốn xuất thân từ một thế gia, được người cứu khỏi thảm nạn lưu lạc tới đây.

Bạch Phong Công Chúa nói:

- Nếu vậy thì cứ để hẳn tự quay về Trung Nguyên, tại sao lại phải khống chế?

- Vì Hàn Tùng Linh là người rất kiêu ngạo, sẽ không tiếp nhận bất cứ sự trợ giúp của ai, và để hẳn một mình vào Trung Nguyên sẽ rất nguy hiểm...

Úc Liên nghe thấy vậy nhìn Hàn Tùng Linh dò hỏi.

Chàng bữu môi nói:

- Ngụy biện! Thật không có lời dối trá nào trắng trợn hơn!

Bạch Phong Công Chúa hỏi:

- Hàn Tùng Linh không đồng ý thì làm thế nào?

Câu này chứng tỏ nàng đã bắt đầu do dự.

Ngũ Thiên Khôi vội nói:

- Lão nô đã có biện pháp.
- Biện pháp gì?

Ngũ Thiên Khôi không trả lời, thò tay vào túi lấy ra một bình nhỏ màu hồng, nói:

- Công Chúa, nếu đem phế võ công của Hàn Tùng Linh, hẳn buộc phải nghe lời chúng ta.

Bạch Phong Công Chúa kinh dị nói:

- Cái gì? Người định phế võ công Hàn Tùng Linh?

Ngũ Thiên Khôi bình tĩnh đáp:

- Vâng! Chúng ta buộc phải làm như thế. Nhưng chỉ là tạm thời thôi.
- Chỉ tạm thời? Sau đó thì sao?
- Sau khi hồi quốc, chúng ta sẽ khôi phục lại công lực cho hãn.
- Người nói rõ hơn xem?

Ngũ Thiên Khôi lấy tiếp một bình dược khác màu trắng nói:

- Thứ thuốc trong bình màu hồng gọi là Bách Nhật Tán Công, còn đây là giải dược của nó. Cho dù không được giải thì sau trăm ngày, công lực của Hàn Tùng Linh cũng tự động khôi phục. Nhưng trong thời gian đó, bất cứ lúc nào uống giải dược vào thì Bách Nhật Tán Công sẽ mất đi công hiệu ngay.

Bạch Phong Công Chúa biết Ngũ Thiên Khôi là người không đáng tin, hỏi lại:

- Có thật như vậy không?

Ngũ Thiên Khôi đáp:

- Nếu Công Chúa không tin vào công hiệu của chúng thì có thể thử ngay bây giờ!

Xong quay lại bảo một tên trung niên hán tử:

- Nhan Kiếm Huy! Vào đây!

Tên hán tử cúi người đáp:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Nói xong tiến lại gần.

Bạch Phong Công Chúa không ngăn cản, chỉ nói:

- Ngũ Tổng Giám, làm thế có mạo hiểm quá không?

Ngũ Thiên Khôi cười đáp:

- Lão nô hoàn toàn tin tưởng vào công hiệu của giải dược, Công Chúa cứ yên tâm!

Rồi nhìn sang một tử y thiếu nữ nói:

- Cẩm Tâm cô nương, xin rót giúp một chén trà!

Cẩm Tâm nhìn Bạch Phong Công Chúa hỏi ý, thấy chủ nhân gật đầu mới rót chén trà đưa cho Ngũ Thiên Khôi.

- o O o -